

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
ADAM JASSER

DDK-61-6/15/MF

Warszawa, dn. 4 sierpnia 2015 r.

POSTANOWIENIE

I. Na podstawie art. 49 ust. 1 w związku z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tj. Dz. U. z 2015 r., poz. 184), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wszczyna wobec **Banku Polskiej Kasy Opieki Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie** postępowanie w sprawie podejrzenia stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na sprzecznym z umowami o kredyt hipoteczny wyrażony/denominowany/indeksowany we frankach szwajcarskich zawartymi z konsumentami nieuwzględnianiu przy obliczaniu wysokości oprocentowania tych kredytów ujemnej stawki bazowej LIBOR, w sytuacji, gdy wartość bezwzględna tej stawki jest większa niż wysokość zastrzeżonej w ww. umowach marży kredytu, mimo że suma odsetek należnych dotychczas oraz w bieżącym okresie rozliczeniowym wynikającym z umów przekracza 1 grosz, co może stanowić nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 171, poz. 1206 ze zm.) oraz godzić w zbiorowe interesy konsumentów.

II. Na podstawie art. 123 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 267 ze zm.) w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, niniejszym postanowieniem, zalicza w poczet dowodów w przedmiotowym postępowaniu materiał dowodowy zebrany w trakcie postępowania wyjaśniającego wszczętego postanowieniem z dnia 20 stycznia 2015 r. w sprawie wstępnego ustalenia czy działania banków związane ze sposobem uwzględniania ujemnych wartości stawek bazowych LIBOR w oprocentowaniu kredytów hipotecznych wyrażonych/denominowanych/indeksowanych we frankach szwajcarskich mogły naruszyć przepisy uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów lub naruszyć chronione prawem interesy konsumentów uzasadniające podjęcie działań określonych w odrębnych ustawach (sygn. akt DDK-405-2/15/MF/ZT), tj.:

1. postanowienie Prezesa Urzędu z dnia 20 stycznia 2015 r. o wszczęciu postępowania wyjaśniającego;
2. pismo Prezesa Urzędu z dnia 26 stycznia 2015 r. zawiadamiające o wszczęciu postępowania wyjaśniającego;
3. pismo Prezesa Urzędu z dnia 5 lutego 2015 r.;
4. pismo Banku Polskiej Kasy Opieki Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie z dnia 6 lutego 2015 r.;

5. pismo Banku Polskiej Kasy Opieki Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie z dnia 11 lutego 2015 r.;
6. pismo Banku Polskiej Kasy Opieki Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie z dnia 18 lutego 2015 r.;
7. pismo Banku Polskiej Kasy Opieki Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie z dnia 25 lutego 2015 r.;
8. pismo Banku Polskiej Kasy Opieki Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie z dnia 2 marca 2015 r.;
9. pismo Banku Polskiej Kasy Opieki Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie z dnia 11 marca 2015 r.;
10. pismo Banku Polskiej Kasy Opieki Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie z dnia 16 marca 2015 r.;
11. pismo Banku Polskiej Kasy Opieki Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie z dnia 7 kwietnia 2015 r.;
12. pismo Banku Polskiej Kasy Opieki Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2015 r.
13. pismo Prezesa Urzędu z dnia 27 marca 2015 r.;
14. pismo Banku Polskiej Kasy Opieki Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie z dnia 14 kwietnia 2015 r.;
15. pismo Prezesa Urzędu z dnia 14 kwietnia 2015 r.;
16. pismo Banku Polskiej Kasy Opieki Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie z dnia 16 kwietnia 2015 r.;
17. pismo Prezesa Urzędu z dnia 18 maja 2015 r.;
18. pismo Banku Polskiej Kasy Opieki Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie z dnia 28 maja 2015 r.

Uzasadnienie

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej także „Prezes Urzędu”) przeprowadził postępowanie wyjaśniające w sprawie wstępnego ustalenia czy działania banków związane ze sposobem uwzględniania ujemnych wartości stawek bazowych LIBOR w oprocentowaniu kredytów hipotecznych wyrażonych/denominowanych/indeksowanych we frankach szwajcarskich (dalej także „umowy kredytu CHF”) mogły naruszyć przepisy uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tj. Dz. U. z 2015 r., poz. 184, dalej także „uokik”), lub naruszyć chronione prawem interesy konsumentów uzasadniające podjęcie działań określonych w odrębnych ustawach.

W toku prowadzonego postępowania, wezwaniem z dnia 26 stycznia 2015 r. oraz wezwaniem z dnia 5 lutego 2015 r., Prezes Urzędu wystąpił do **Banku Polskiej Kasy Opieki**

Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie (dalej także „Bank”) o przekazanie określonych informacji i dokumentów.

Po przeprowadzeniu analizy przekazanych przez Bank dokumentów oraz informacji ustalono, że w umowach kredytu CHF zawartych z konsumentami i wykonywanych przez Bank znajdują się postanowienia, które wskazują, iż Bank ustala oprocentowanie dla tych umów jako sumę wartości stałej marży oraz wartości stawki bazowej LIBOR CHF dla przyjętego w umowie terminu np. 6M CHF. Przykładowo, w „Umowie kredytu hipotecznego” zawartej w dniu 15 lutego 2006 roku (stanowiącej załącznik do pisma Banku z dnia 6 lutego 2015 r.) znajdują się postanowienia w brzmieniu:

„§ 4. 1. W dniu sporządzenia umowy oprocentowanie kredytu wynosi (...) w stosunku rocznym.

2. Oprocentowanie w całym okresie kredytowania stanowi sumę stawki LIBOR dla terminów 6-miesięcznych i marży w wysokości (...) % (...).

4. Oprocentowanie kredytu stanowiące podstawę naliczenia odsetek ustalane jest jako suma stawki LIBOR dla terminów 6-miesięcznych z przedostatniego dnia roboczego przed uruchomieniem kredytu i marży określonej w ust. 2 i może różnić się od wartości podanej w ust. 1.

6. Oprocentowanie kredytu ulega zmianie w zależności od zmiany stopy LIBOR określonej w ust. 2.”.

Ponadto, z wyjaśnień Banku zawartych w piśmie z dnia 16 kwietnia 2015 r. wynika, że na dzień 13 kwietnia 2015 r. wśród umów kredytu CHF wykonywanych przez Bank znajdują się umowy, w przypadku których wartość bezwzględna (ujemnej) stawki LIBOR relewantnej dla danej umowy była wyższa niż przewidziana w tej umowie marża Banku, tj. suma odpowiedniej stawki LIBOR oraz marży Banku, przewidzianych dla danej umowy kredytu CHF, przyjęła wartość ujemną.

Jednocześnie, w piśmie z dnia 6 lutego 2015 r. Bank wskazał, że „realizuje umowy zgodnie z ich treścią, z uwzględnieniem przepisów prawa i natury stosunku prawnego. W sytuacji, gdy wartość ujemnej stawki LIBOR dla CHF przekracza poziom marży zawartej w umowie kredytowej wymagana jest spłata przez klienta pełnej raty kapitału wynikającej z zaciągniętego zobowiązania co w praktyce oznacza zastosowanie zerowych odsetek w danym okresie”. W pismach z dnia: 11 lutego 2015 r., 18 lutego 2015 r., 25 lutego 2015 r., 2 marca 2015 r., 11 marca 2015 r., 16 marca 2015 r. oraz 7 kwietnia 2015 r. Bank wskazał, że ustalając okresowe należności kredytobiorców nie uwzględnia ujemnego oprocentowania.

Prezes Urzędu ma możliwość oceny działań przedsiębiorców w trybie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wprowadzających mechanizmy ochrony zbiorowych interesów konsumentów. Materialnoprawną podstawę do analizy działań przedsiębiorcy z punktu widzenia stosowania zakazanych praktyk stanowi art. 24 uokik, który w ust. 1 wskazuje, iż zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, przez które, stosownie do definicji zawartej w ust. 2, rozumie się bezprawne działanie przedsiębiorcy godzące w zbiorowe interesy konsumentów.

Mając powyższe na względzie, należy stwierdzić, iż przesłankami zastosowania normy wyinterpretowanej z art. 24 powołanej ustawy jest wykazanie: bezprawności działań przedsiębiorcy oraz godzenia tych działań w zbiorowy interes konsumentów. Bezprawność to sprzeczność zachowania z przepisami prawa, dobrymi obyczajami oraz zasadami współżycia społecznego. Przepis art. 24 ust. 2 ww. ustawy zawiera przykładowe wyliczenie

zachowań przedsiębiorców uważanych za naruszające zbiorowe interesów konsumentów. W otwartym katalogu zakazanych praktyk ustawodawca umieścił: stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone (pkt 1), naruszenie przez przedsiębiorcę obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji (pkt 2), nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji (pkt 3).

W ocenie Prezesa Urzędu, w analizowanym przypadku bezprawność działań podejmowanych przez Bank może polegać na naruszeniu określonego w art. 3 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 171, poz. 1206 ze zm., dalej także „upnpr”) zakazu stosowania nieuczciwych praktyk rynkowych. W świetle postanowień wykonywanych umów kredytu CHF, opisane wyżej działanie Banku polegające na nieuwzględnianiu ujemnej stawki bazowej LIBOR, w sytuacji, gdy wartość bezwzględna tej stawki jest większa niż wysokość zastrzeżonej w umowach marży kredytu, może stanowić nieuczciwą praktykę rynkową, o której mowa w art. 4 ust. 1 upnpr, oraz godzić w zbiorowe interesy konsumentów, a przez to może wypełniać znamiona praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 uokik.

W myśl art. 4 ust. 1 upnpr praktyka rynkowa stosowana przez przedsiębiorców wobec konsumentów jest nieuczciwa, jeżeli jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i w istotny sposób zniekształca lub może zniekształcić zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta przed zawarciem umowy dotyczącej produktu, w trakcie jej zawierania lub po jej zawarciu.

Pojęcie dobrych obyczajów jest klauzulą generalną, niezawierającą swej definicji normatywnej. Jak wskazuje doktryna i orzecznictwo, klauzule generalne to przepisy prawne, w których nie są dokładnie sprecyzowane wszystkie elementy składające się na hipotezę czy dyspozycję normy prawnej, a ocena konkretnego stanu faktycznego zostaje przerzucona na organ stosujący prawo¹. Istotą i funkcją klauzul generalnych w prawie cywilnym jest możliwość uwzględnienia w ocenie różnego rodzaju okoliczności faktycznych, które nie mogą – w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego – być według jakiegoś schematu mającego walor bezwzględny oceniane raz na zawsze i w sposób jednakowy². Pojęcie dobrych obyczajów nie jest w prawie zdefiniowane, ale podobnie jak zasady współżycia społecznego, jest przedmiotem wielu orzeczeń sądowych oraz opracowań doktryny³. Wskazuje się w nich, że dobre obyczaje to uczciwe zasady postępowania i ustalone zwyczaje w ujęciu etyczno-moralnym, a na ich treść składają się elementy etyczne i socjologiczne kształtowane przez oceny moralne i społeczne stanowiące uzupełnienie porządku prawnego. Przy takim założeniu sprzeczne z dobrymi obyczajami są m.in. działania wykorzystujące niewiedzę, brak doświadczenia konsumenta, naruszenie równorzędności stron umowy, działania zmierzające do dezinformacji i wywołania błędnego przekonania konsumenta.

¹ A. Wolter, „*Prawo cywilne. Zarys części ogólnej*”, wyd. VIII, Warszawa 1986, str. 83.

² Orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 1979 r., sygn. akt III CRN 59/79, niepubl.

³ Np. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 13 listopada 1991 r., sygn. akt I ACr 411/91, „*Wokanda*” 1992/4; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2003 r., sygn. akt II CKN 1097/00, Lex nr 78878; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2003 r., sygn. akt I CKN 473/01, Lex nr 80257; J. Szwaja [w:] „*Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji – Komentarz*”, Warszawa 2000, str. 122-133; R. Stefanicki, „*Dobre obyczaje w prawie polskim*”, „*Przegląd Prawa Handlowego*”, 2002/5.

Chodzi więc o działania potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające „*in minus*” od standardów postępowania.

W niniejszej sprawie dobre obyczaje należy utożsamiać z przestrzeganiem przez Bank obowiązku dotrzymania zawartych z konsumentami umów kredytu CHF. Zamieszczając w tych umowach postanowienia, według których oprocentowanie kredytu CHF stanowi sumę wartości stałej marży oraz wartości stawki bazowej LIBOR CHF, Bank zobowiązał się do ustalania oprocentowania w opisany sposób bez względu na to, jakie wartości przyjmą obydwie te czynniki. Tymczasem Bank nie przestrzega ustalonych w umowach zasady w sytuacji, gdy w danym okresie rozliczeniowym stawka LIBOR jest ujemna i jednocześnie jej wartość bezwzględna przewyższa wartość zastrzeżonej marży. Bank przyjmuje wówczas, że wartość oprocentowania kredytu CHF wynosi zero. Powoduje to niekorzystne skutki dla konsumentów, ponieważ prowadzi do naliczenia oprocentowania w wysokości wyższej niż w przypadku, gdyby Bank zastosował się do postanowień umów kredytu CHF. Należy zauważyć, że taka praktyka może stanowić naruszenie jednej z podstawowych zasad prawa cywilnego, według której umów należy dotrzymywać (*pacta sunt servanda*), a także ogólnej reguły prawa zobowiązań współdziałania wierzyciela i dłużnika przy wykonywaniu zobowiązania, zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający zasadom współzycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje – także w sposób odpowiadający tym zwyczajom (art. 354 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, tekst jedn. Dz. U. z 2014 r. poz. 121, ze zm.). Przeciwny konsument ma prawo oczekiwać, że Bank dotrzyma postanowień zawartej z nim umowy – zgodnie z dobrymi obyczajami kupieckimi. Co istotne, twórcą postanowień umów, do których w ramach adhezji przystępowali konsumenci, był kredytodawca.

W tym miejscu Prezes Urzędu wyjaśnia, że nie kwestionuje zasady odpłatności umowy kredytu CHF, która wynika z brzmienia art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r. poz. 128). Zgodnie z tym przepisem, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Odpłatność umowy kredytu realizuje się poprzez pobieranie przez bank odsetek, które – w przeciwieństwie do prowizji – są obligatoryjnym elementem tej umowy (art. 69 ust. 2 pkt 5 Prawa bankowego wymaga określenia w umowie kredytu wysokości oprocentowania i warunków jego zmiany, natomiast, zgodnie z art. 69 ust. 2 pkt 9 tej ustawy, zastrzeżenie prowizji jest fakultatywne). Prezes Urzędu uznaje, że zasadę odpłatności należy odnosić do całego okresu umownego, a nie do poszczególnych okresów rozliczeniowych, w których spłacane są pojedyncze raty kredytu. Zatem, Bank powinien uwzględniać przy obliczaniu wysokości oprocentowania kredytu CHF ujemną stawkę bazową LIBOR także w sytuacji, gdy wartość bezwzględna tej stawki jest większa niż wysokość zastrzeżonej w umowie marży kredytu – dopóki suma pobranych do tej pory (tj. w całym dotychczasowym okresie umownym) odsetek przekracza wartość odsetek w najniższej możliwej wysokości. Innymi słowy, w ocenie Prezesa Urzędu, wynikające z uwzględnienia ujemnej stawki LIBOR ujemne oprocentowanie kredytu CHF w danym okresie rozliczeniowym nie pozbawia umowy kredytu CHF odpłatnego charakteru, jeżeli wartość wyliczonych w oparciu o takie oprocentowanie „ujemnych” odsetek jest mniejsza niż suma odsetek pobranych przez Bank we wszystkich poprzednich okresach rozliczeniowych.

W związku z tym, Bank powinien uwzględnić ujemną stawkę bazową LIBOR, pod warunkiem, że takie działanie nie pozbawi go odsetek w najniższej możliwej wysokości w skali całego dotychczasowego okresu obowiązywania umowy kredytu CHF. Wymaga przy tym zaznaczenia, że przez odsetki w najniższej możliwej wysokości należy rozumieć odsetki o wartości 1 grosza. Jest to bowiem najniższy nominal pieniążny występujący w krajowym systemie pieniężnym.

Prezes Urzędu jest zdania, że opisane wyżej, sprzeczne z dobrymi obyczajami działanie Banku może istotnie zniekształcać zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta. W przepisach ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym znajduje się definicja przeciętnego konsumenta oraz produktu. Zgodnie z treścią art. 2 pkt 8 przedmiotowej ustawy, przeciętny konsument jest to konsument dostatecznie poinformowany, uważny i ostrożny. Oceny, zgodnie z brzmieniem ustawy, dokonuje się z uwzględnieniem czynników społecznych, kulturowych, językowych i przynależności danego konsumenta do szczególnej grupy konsumentów, przez którą rozumie się dającą się jednoznacznie zidentyfikować grupę konsumentów, szczególnie podatną na oddziaływanie praktyki rynkowej lub na produkt, którego praktyka rynkowa dotyczy, ze względu na szczególne cechy, takie jak wiek, niepełnosprawność fizyczna lub umysłowa. Z kolei, stosownie do art. 2 pkt 3 ww. ustawy, przez produkt rozumie się każdy towar lub usługę, w tym nieruchomości, prawa i obowiązki wynikające ze stosunków cywilnoprawnych.

W przedmiotowej sprawie Prezes Urzędu przyjmuje model przeciętnego konsumenta jako osoby, która zna treść umowy kredytu CHF, interpretuje literalnie jej postanowienia dotyczące sposobu ustalania wysokości oprocentowania i na tej podstawie, w prosty matematyczny sposób, potrafi określić na podstawie treści umowy aktualną wysokość oprocentowania swojego kredytu. Przeciętny konsument, przyjmując zatem obiektywne kryteria i korzystając z wiedzy powszechnie dostępnej (np. wysokość stawki bazowej LIBOR), odczytuje ww. postanowienia umowy w ten sposób, że wzrost stawki bazowej LIBOR prowadzi zasadniczo do wzrostu oprocentowania kredytu, a w konsekwencji do wzrostu wysokości raty kredytu, natomiast spadek ww. stawki - do obniżenia oprocentowania, a w konsekwencji do obniżenia wysokości tej raty. W konsekwencji przeciętny konsument przyjmuje, że ujemna wartość stawki bazowej LIBOR, której wartość bezwzględna przewyższa wysokość marży Banku, powinna wpłynąć na obniżenie oprocentowania w ten sposób, że przy odpowiednich parametrach przyjmuje ono wartość ujemną.

Mimo tego, że przeciętny konsument ma wiedzę w opisanym wyżej zakresie, jego zachowanie rynkowe może być zniekształcone w wyniku praktyki stosowanej przez Bank. Jako słabsza strona umowy kredytu CHF może się bowiem obawiać konsekwencji nieuiszczenia należności w wysokości wymaganej przez silniejszego kontrahenta takich, jak wypowiedzenie umowy kredytu CHF z tytułu niedotrzymania jej warunków, a w konsekwencji, w przypadku umów zabezpieczonych na nieruchomości, utraty lokalu mieszkalnego stanowiącego często dorobek całego życia. Dodatkowo konsument narażony jest na obowiązek zapłaty odsetek od zadłużenia przeterminowanego oraz innych opłat związanych z dochodzeniem roszczeń przez Bank. Należy przy tym zauważyć, że Bank mógł dochodzić ww. roszczeń poprzez wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego, który znacznie ogranicza konsumenta w możliwości obrony jego praw przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego. W konsekwencji konsument może istotnie zmienić swoje

zachowanie rynkowe i spłacać należności w kwocie wskazywanej przez Bank w harmonogramie spłaty, tj. uiszczać raty o wyższej wartości niż wynikałoby to z postanowień umowy.

Wymaga podkreślenia, że wykonywane przez Bank umowy kredytu CHF mieszczą się w definicji produktu zawartej w art. 2 pkt 3 upnpr. Kredyty CHF stanowią bowiem usługi finansowe świadczone przez Bank w ramach wykonywania działalności bankowej.

Wskazana praktyka Banku może godzić w zbiorowe interesy konsumentów, gdyż każdy konsument który zawarłby z Bankiem umowę kredytu CHF byłby dotknięty stosowaną przez Bank praktyką opisaną w sentencji niniejszego postanowienia.

Reasumując, informacje będące w posiadaniu Prezesa Urzędu dają podstawę do przyjęcia, iż w opisanej sprawie mogło nastąpić naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, a w konsekwencji wszczęcie postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów stało się konieczne i uzasadnione.

Mając powyższe na uwadze postanawia się jak w sentencji.

Na postanowienie niniejsze zażalenie nie przysługuje.

Otrzymuje:

- 1) Bank Polska Kasa Opieki S.A.
ul. Grzybowska 53/57
00-950 Warszawa
- 2) a/a

Z up. PREZESA
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Ochrony Interesów Konsumentów

Łukasz Wroński

